

Arrest

nr. 341 920 van 26 februari 2026
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. BERKMOES
Amerstraat 121
3200 AARSCHOT

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Angolese nationaliteit te zijn, op 26 september 2025 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 2 september 2025 tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 november 2025 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 januari 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. DENIES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat H. BERKMOES verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker verklaart de Angolese nationaliteit te hebben en te zijn geboren op (...) mei 1992.

1.2. Verzoeker dient op 10 januari 2025 een verzoek om internationale bescherming in.

1.3. Verzoeker wordt op 31 juli 2025 gehoord op het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS).

1.4. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 2 september 2025 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die de bestreden beslissing uitmaakt, luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart de Angolese nationaliteit te bezitten. U bent geboren op 15 mei 1992 in de stad Uige. Daar woonde u uw hele leven in de wijk Papelão. U werkte als leraar en als taxichauffeur. U bent gehuwd en heeft drie kinderen.

In februari 2022 nam u deel aan een betoging van UNITA in Uige, waarbij u werd gearresteerd. U werd één keer ondervraagd over de partij en werd elf maanden vastgehouden. U werd vrijgelaten omdat u een ernstige allergie had.

Op 20 mei 2024 nam u opnieuw deel aan een betoging van UNITA. U werd ingezet als crowd control en moest ervoor zorgen dat mensen geen vandalisme pleegden en de massa in goede banen leidden. De politie begon in de menigte te schieten en in alle chaos kon u ontsnappen. De dag nadien kwam de politie bij u thuis met een aanhoudingsbevel. U was al ondergedoken in Maquela do Zombo.

In november 2024 komt een groepje personen in Maquela do Zombo aan. Zij doen zich voor als leden van UNITA en zijn op zoek naar u. U beseft dat zij u zoeken en besluit te vluchten.

Op 8 januari 2025 verliet u Angola met het vliegtuig en Portugese documenten. U kwam aan in België op 10 januari 2025 en diende diezelfde dag een verzoek om internationale bescherming in bij de Dienst Vreemdelingenzaken (verder DVZ).

Bij terugkeer naar Angola vreest u gemarteld te worden door de politie, omdat u twee maal deelnam aan een UNITA betoging.

Ter staving van uw asielmotieven legt u volgende documenten neer: uw Angolese identiteitskaart.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een gegronde vrees voor vervolging heeft zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève. U maakt evenmin een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a) of b) van de Vreemdelingenwet aannemelijk.

Bij terugkeer naar Angola vreest u gemarteld te worden door de politie, omdat u tweemaal deelnam aan een UNITA-betoging (zie notities persoonlijk onderhoud d.d. 31.07.2025, hierna CGVS, p.13).

1. Uw verklaringen voor de Belgische asielinstanties stemmen niet met elkaar overeen.

- *Op de DVZ verklaarde u dat u in 2022 werd gearresteerd en negen maanden vastzat, terwijl u op het CGVS verklaarde dat u elf maanden werd vastgehouden (zie CGVS-vragenlijst, d.d. 27.06.2025, vraag 1; CGVS, p.5).*
- *Op de DVZ verklaarde u dat u in 2018 lid werd van UNITA. Op het CGVS verklaarde u dat u reeds sinds uw achttiende deelnam aan activiteiten, wat overeenstemt met 2010 (CGVS-vragenlijst, vraag 3; CGVS, p.7).*
- *Voor zowel de DVZ als voor het CGVS verklaart u aanvankelijk enkel in Papelan gewoond te hebben en nergens anders verbleven te hebben. Pas wanneer gevraagd wordt naar het overlijden van uw moeder, blijkt u van mei 2024 tot januari 2005 in Maquela de Zombo verbleven te hebben (Dienst Vreemdelingenzaken d.d. 27.06.2025, hierna DVZ, p.6; CGVS, p.4 + p. 8-9). Geconfronteerd met deze vaststelling, verklaart u dat er een verschil is tussen ergens wonen en ergens verblijven en dat u van plaats moest wisselen omdat er problemen waren. Uw verklaring voldoet echter niet.*
- *Hoewel u voor het CGVS verklaart dat mensen zich voordeden als leden van UNITA om u te zoeken in Maquela de Zombo, waardoor u beseft dat u daar niet langer kan blijven en elders onderduikt, blijkt nergens*

uit uw verklaringen voor de DVZ dat men u in Maquela de Zombo kwam zoeken (CGVS, p. 12; CGVS-vragenlijst, vraag 3.1-3.8).

- Op het CGVS stelt u dat u tijdens uw arrestatie beschuldigd werd lid te zijn van een 'vereniging van misdadigers', wat u niet vermeldde bij de DVZ (CGVS, p.21; administratief dossier).

2. Uw politiek activisme is slechts beperkt en u heeft geen hoogstaand profiel, waardoor het niet aannemelijk is dat de autoriteiten u zouden vervolgen.

- U nam slechts twee keer deel aan een betoging van UNITA (CGVS, p.15).
- Tijdens uw eerste deelname was u louter een deelnemer. Tijdens uw tweede deelname stelt u medeorganisator te zijn geweest. Uw functie kwam echter overeen met crowd control, waarbij u de mensen moest adviseren om niet te vandaliseren, liep u achteraan in de manifestatie en zelfs zonder UNITA T-shirt (CGVS, 6,17-18). Voorafgaand aan deze bewuste manifestatie was u niet betrokken bij de effectieve organisatie hiervan, maar kreeg u enkel te horen wat u tijdens de manifestatie moest doen. Dat u hierdoor in het vizier zou lopen van de autoriteiten is allerminst aannemelijk.
- U legt bovendien geen enkel document neer om uw lidmaatschap bij UNITA te staven (administratief dossier).

3. Uw verklaringen over uw problemen met de Angolese autoriteiten zijn vaag en oppervlakkig.

- U weet niet hoe de politie wist dat u de betoging in mei 2024 had helpen organiseren (CGVS, p. 18). Dit prangt des te meer daar u achteraan liep en u geen UNITA T-shirt droeg tijdens de manifestatie (zie supra).
- U weet niet waarom u in 2022 elf maanden werd vastgehouden (CGVS, p. 19-20). Dit is des te ongeloofwaardiger daar u op dat moment aan nog maar één betoging had deelgenomen zonder dat u betrokken was bij de organisatie hiervan.

4. U toont een gebrek aan interesse in uw eigen situatie en die van uw partijgenoten. Dit tast de doorleefdheid van uw verklaringen verder grondig aan.

- U stelt geen informatie meer te hebben gezocht over de huidige stand van zaken in verband met uw problemen, omdat u echt schrik opgedaan heeft, wat geen verschoningsgrond is voor uw gebrek aan interesse (CGVS, p.21).
- U stelt dat er drie vrienden van u werden gearresteerd bij de manifestatie op 20 mei 2024 maar kan niets vertellen over hun huidige situatie en trachtte er geen informatie over te vinden (CGVS, p.18-19).
- Bij uw vrijlating diende u een document te ondertekenen. U verklaart dat u dat thuis heeft liggen (CGVS, p. 20). Nergens uit uw verklaringen blijkt dat u geprobeerd heeft dit te bekomen om zo uw verzoek te onderbouwen.

5. De door u neergelegde documenten zijn niet in staat bovenstaande appreciatie te wijzigen.

- Uw Angolese identiteitskaart ondersteunt louter uw verklaringen met betrekking tot uw identiteit. Het CGVS stelt verder vast dat deze uitgegeven werd op 20 november 2023. Nergens uit uw verklaringen blijkt dat u enige problemen ondervonden heeft om deze identiteitskaart te bekomen. Dit wijst er alleszins op dat u in november 2023 niet gezocht werd door de autoriteiten.

Gelet op het geheel aan voorgaande vaststellingen, kan er in uw hoofde geen vermoeden van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, worden vastgesteld.

Op basis van artikel 57/5quater van de vreemdelingenwet werd u de mogelijkheid gegeven opmerkingen te formuleren met betrekking tot de inhoud van de notities van het persoonlijk onderhoud die naar u werden verstuurd op 05/08/2025. Er werden echter geen opmerkingen ontvangen waardoor u wordt geacht in te stemmen met de inhoud van de notities van het persoonlijk onderhoud.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2. Het verzoekschrift

Verzoeker voert in een enig middel een schending aan van de artikelen 48/3, §2, 48/6 en 48/7 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de motiveringsverplichting en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoeker verschafft vooreerst een theoretische uiteenzetting omtrent de geschonden geachte bepalingen en beginselen, waarna hij als volgt stelt:

“1) De verklaringen stemmen niet met elkaar overeen

Het verschil inzake gevangenschap is 2 maanden, geen 2 jaren. Er is een verschil zijn tussen lid worden van UNITA en deelnemen aan activiteiten. Niet iedereen die – ook in België – het gedachtengoed van een bepaalde strekking deelt en neemt aan activiteiten, is daarmee lid van die strekking/partij. Waarom de verklaring van verzoeker niet voldoet omtrent het verschil tussen wonen en verblijven, is niet duidelijk. Raadsman van verzoeker merkt op dat dit een geregeld terugkerend iets is bij persoonlijk onderhoud waarbij de verzoeker inderdaad een onderscheid maakt tussen wonen en verblijven. Verzoeker meent te mogen aannemen dat verwerende partij dat toch ook al moet opgemerkt hebben, en desnoods moet doorvragen i.p.v. louter te stellen dat de uitleg niet voldoet. Zoals hoger gezegd is een beoordeling omtrent internationale bescherming een gezamenlijke opdracht. Dat in de verklaring voor DVZ nergens voorkomt dat men verzoeker kwam opzoeken ins Maquela de Zombo is op zich ook geen tegenstrijdigheid. Er zou een tegenstrijdigheid zijn indien de plaatsen verkeerd werden genoemd. Het zal verwerende partij toch ook wel bekend zijn dat het interview bij DVZ kort is en dat het snel moet gaan. Misschien ook dat de verzoekers toch wel wat onder stress staan. Dat verzoeker doorgaans op dat ogenblik nog een raadsman hebben, enz. En dat verzoekers doorgaans antwoorden op de vraag en dat wanneer niet doorgevraagd wordt zij het ook kort zullen houden.

2) Beperkt politiek activisme en geen hoogstaand profiel

Indien de norm ‘graad van deelname aan politiek activisme’ is dan dient de vraag gesteld hoe men dit definieert: zichtbaar meelopen bij elke betoging,? Hoe dan ook is deze term zo breed en meteen ook vaag dat die kan gehanteerd worden als criterium. Het meelopen als crowd control lijkt afgedaan te worden als functie die niet als politiek activisme wordt aanzien, ten onrechte. Het is nogal evident dat de ingezette mensen daarvoor minstens aanhanger moeten zijn van de beweging. Als organisator gaat men toch niet het risico lopen mensen daarvoor in te zetten waarvan je niet zeker bent dat ze het gedachtengoed delen.

3) Gevangenschap

Waarom politie mensen aanhoudt en opsluit is in sommige landen een raadsel. Maar dat de politie aan die gegevens komt, en niet zegt van wie of hoe, lijkt toch de evidentie zelf?

4) Gebrek aan interesse in eigen situatie en die van partijgenoten

Dit gebrek aan interesse zou de ‘doorleefdheid’ van zijn verklaringen grondig aantasten. Tja, iedereen persoon beleeft een trauma, een vrees, ... op zijn manier. Sommigen zullen blijven ‘strijden’ en anderen willen gewoon ‘kappen’ met het verleden en het achter zich laten. Daar is niets mis mee.

5) Documenten

Documenten kunnen inderdaad niet ondersteunen wat in de menselijke geest zit (zie hiervoor). Maar stellen dat het feit dat verzoeker een IK kreeg in 2023 en dat dit bewijst dat hij niet gezocht werd is een redenering die pas zou opgaan wanneer verwerende partij dan ook een onderzoek zou gedaan hebben naar de wijze waarop de politie mensen ‘seint’ of niet. Het volstaat de verslagen van het Controleorgaan op de politionele informatie te lezen om vast te stellen dat in België het daarmee grondig fout loopt. En niet in Angola?

9. Wat de subsidiaire bescherming betreft moet verzoeker vaststellen dat verwerende partij geen enkele moeite gedaan heeft om informatie uit Angola in te zamelen”

3. Voorafgaand

3.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van

het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

3.2. Het wettelijke kader omtrent de ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70). De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker aangelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoekers. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

3.3. Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

“a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;

b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;

c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;

d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;

e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”

3.4. De formele motiveringsplicht, zoals voorzien in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kan gelezen worden zodat verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en is kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Bovendien blijkt uit het verzoekschrift dat verzoekende partij kennis heeft van de motieven van de bestreden beslissing, aangezien zij deze inhoudelijk bekritiseert. Derhalve is aan de voornaamste doelstelling van de uitdrukkelijke motiveringsplicht voldaan. De inhoudelijke kritiek, die verzoekende partij op de motieven uit, houdt in dat verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissingen in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

3.5. De Raad wijst erop dat de bewijslast in beginsel bij de verzoeker om internationale bescherming zelf rust. Waar verzoeker in zijn verzoekschrift ingaat op de samenwerkingsplicht in hoofde van de commissaris-generaal, gaat hij er klaarblijkelijk aan voorbij dat de samenwerkingsplicht vervat in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU geen synoniem is voor *“gedeelde bewijslast”*, maar hoogstens een nuancering inhoudt van de bewijslast die in beginsel op de schouders van de verzoeker om internationale bescherming rust. De samenwerkingsplicht vervat in de tweede zin van artikel 4, eerste lid van voormelde richtlijn volgt immers pas nadat de bewijslast, zoals omschreven in de eerste zin van voornoemd artikel, in de eerste plaats bij de verzoeker om internationale bescherming is gelegd. De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. De samenwerkingsplicht die op de schouders van de commissaris-generaal rust doet dus geen afbreuk aan de verplichting van de verzoeker om internationale bescherming om alle nodige elementen ter staving van hun verzoek zo spoedig mogelijk aan te brengen zodat de commissaris-generaal daarna in de mogelijkheid is om in samenwerking met de verzoeker de relevante elementen van het verzoek vast te stellen.

5. De beoordeling

5.1. De beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

5.1.1. Verzoeker verklaart zijn herkomstland te hebben verlaten vanwege een vrees voor de Angolese politiediensten, nadat hij tweemaal deelnam aan een UNITA betoging en reeds werd gearresteerd. Voor een verdere samenvatting van het vluchtrelaas verwijst de Raad naar het gestelde in het feitenrelaas in de bestreden beslissing, dat door verzoeker niet wordt betwist.

5.1.2. Na een zorgvuldige beoordeling van het rechtsplegingsdossier, treedt de Raad de commissaris-generaal bij dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers vluchtrelaas. De commissaris-generaal baseert zich hiervoor op de volgende pertinente motieven:

“ 1. Uw verklaringen voor de Belgische asielinstanties stemmen niet met elkaar overeen.

• Op de DVZ verklaarde u dat u in 2022 werd gearresteerd en negen maanden vastzat, terwijl u op het CGVS verklaarde dat u elf maanden werd vastgehouden (zie CGVS-vragenlijst, d.d. 27.06.2025, vraag 1; CGVS, p.5).

• Op de DVZ verklaarde u dat u in 2018 lid werd van UNITA. Op het CGVS verklaarde u dat u reeds sinds uw achttiende deelnam aan activiteiten, wat overeenstemt met 2010 (CGVS-vragenlijst, vraag 3; CGVS, p.7).

• Voor zowel de DVZ als voor het CGVS verklaart u aanvankelijk enkel in Papelan gewoond te hebben en nergens anders verbleven te hebben. Pas wanneer gevraagd wordt naar het overlijden van uw moeder, blijkt

u van mei 2024 tot januari 2005 in Maquela de Zombo verbleven te hebben (Dienst Vreemdelingenzaken d.d. 27.06.2025, hierna DVZ, p.6; CGVS, p.4 + p. 8-9). Geconfronteerd met deze vaststelling, verklaart u dat er een verschil is tussen ergens wonen en ergens verblijven en dat u van plaats moest wisselen omdat er problemen waren. Uw verklaring voldoet echter niet.

- Hoewel u voor het CGVS verklaart dat mensen zich voordeden als leden van UNITA om u te zoeken in Maquela de Zombo, waardoor u beseft dat u daar niet langer kan blijven en elders onderduikt, blijkt nergens uit uw verklaringen voor de DVZ dat men u in Maquela de Zombo kwam zoeken (CGVS, p. 12; CGVS-vragenlijst, vraag 3.1-3.8).*

- Op het CGVS stelt u dat u tijdens uw arrestatie beschuldigd werd lid te zijn van een 'vereniging van misdadigers', wat u niet vermeldde bij de DVZ (CGVS, p.21; administratief dossier).*

2. Uw politiek activisme is slechts beperkt en u heeft geen hoogstaand profiel, waardoor het niet aannemelijk is dat de autoriteiten u zouden vervolgen.

- U nam slechts twee keer deel aan een betoging van UNITA (CGVS, p.15).*

- Tijdens uw eerste deelname was u louter een deelnemer. Tijdens uw tweede deelname stelt u medeorganisator te zijn geweest. Uw functie kwam echter overeen met crowd control, waarbij u de mensen moest adviseren om niet te vandaliseren, liep u achteraan in de manifestatie en zelfs zonder UNITA T-shirt (CGVS, 6,17-18). Voorafgaand aan deze bewuste manifestatie was u niet betrokken bij de effectieve organisatie hiervan, maar kreeg u enkel te horen wat u tijdens de manifestatie moest doen. Dat u hierdoor in het vizier zou lopen van de autoriteiten is allerminst aannemelijk.*

- U legt bovendien geen enkel document neer om uw lidmaatschap bij UNITA te staven (administratief dossier).*

3. Uw verklaringen over uw problemen met de Angolese autoriteiten zijn vaag en oppervlakkig.

- U weet niet hoe de politie wist dat u de betoging in mei 2024 had helpen organiseren (CGVS, p. 18). Dit prangt des te meer daar u achteraan liep en u geen UNITA T-shirt droeg tijdens de manifestatie (zie supra).*

- U weet niet waarom u in 2022 elf maanden werd vastgehouden (CGVS, p. 19-20). Dit is des te ongeloofwaardiger daar u op dat moment aan nog maar één betoging had deelgenomen zonder dat u betrokken was bij de organisatie hiervan.*

4. U toont een gebrek aan interesse in uw eigen situatie en die van uw partijgenoten. Dit tast de doorleefdheid van uw verklaringen verder grondig aan.

- U stelt geen informatie meer te hebben gezocht over de huidige stand van zaken in verband met uw problemen, omdat u echt schrik opgedaan heeft, wat geen verschoningsgrond is voor uw gebrek aan interesse (CGVS, p.21).*

- U stelt dat er drie vrienden van u werden gearresteerd bij de manifestatie op 20 mei 2024 maar kan niets vertellen over hun huidige situatie en trachtte er geen informatie over te vinden (CGVS, p.18-19).*

- Bij uw vrijlating diende u een document te ondertekenen. U verklaart dat u dat thuis heeft liggen (CGVS, p. 20). Nergens uit uw verklaringen blijkt dat u geprobeerd heeft dit te bekomen om zo uw verzoek te onderbouwen.*

5. De door u neergelegde documenten zijn niet in staat bovenstaande appreciatie te wijzigen.

- Uw Angolese identiteitskaart ondersteunt louter uw verklaringen met betrekking tot uw identiteit. Het CGVS stelt verder vast dat deze uitgegeven werd op 20 november 2023. Nergens uit uw verklaringen blijkt dat u enige problemen ondervonden heeft om deze identiteitskaart te bekomen. Dit wijst er alleszins op dat u in november 2023 niet gezocht werd door de autoriteiten"*

Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, hebben betrekking op de kern van het vluchtrelaas en zijn pertinent alsook draagkrachtig. Het komt de verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen. De Raad moet vaststellen dat verzoeker hiertoe in gebreke blijft.

5.1.3. Verzoeker tracht het belang van de vastgestelde tegenstrijdigheden te minimaliseren, doch de Raad onderstreept dat van een verzoeker om internationale bescherming mag worden verwacht dat hij coherente verklaringen aflegt omtrent de kernelementen van zijn vluchtrelaas. Dat verzoekers verklaringen omtrent zijn gevangenschap getuigen van een verschil van twee maanden en niet twee jaren, doet geen afbreuk aan de vaststelling dat er sprake is van tegenstrijdige verklaringen. Er mag worden verwacht dat verzoeker coherente verklaringen aflegt over de duurtijd van zijn gevangenschap. Ook wat betreft zijn verklaringen omtrent zijn activiteiten en lidmaatschap bij UNITA, slaagt verzoeker er niet in de vastgestelde tegenstrijdigheden uit te klaren. Verzoeker stelt dat er een verschil is tussen deelnemen aan activiteiten en het lid worden, doch dit verschoont de tegenstrijdige verklaringen niet. Zoals de commissaris-generaal terecht stelde, verklaarde verzoeker bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) dat hij in 2018 actief werd (zie AD, "vragenlijst CGVS", vraag 3). Bij het CGVS verklaarde verzoeker eerst dat hij sinds zijn 18 jaar reeds lid was – dit stemt aldus overeen met 2020 – maar pas in 2023 een lidkaart kreeg. Wanneer de *protection officer* verder doorvraagt, stelt verzoeker dat hij zich als lid beschouwde sinds zijn 18 jaar, omdat hij deelnam aan activiteiten, maar dat hij pas in 2023, nadat hij werd vrijgelaten, had begrepen dat hij een lidkaart moest laten maken. Zelfs aangenomen dat hij bij het CGVS een onderscheid maakte tussen lidmaatschap en deelnemen aan activiteiten, is er nog steeds sprake van tegenstrijdige verklaringen omtrent het precieze jaar dat hij lid werd. Verzoeker verklaarde bij de DVZ dat hij in 2018 reeds deelnam aan

activiteiten. Wat betreft het verschil tussen ergens wonen en verblijven, kan dit het gebrek aan vermelding van zijn verblijf in Maquela de Zombo van mei 2024 tot januari 2025 niet verschonen. Wanneer verzoeker initieel werd gevraagd of hij ooit ergens anders dan Papelan heeft verbleven in Angola, verwijst verzoeker zelf naar het verblijf van studenten tijdens de vakantie in Luanda (zie notities persoonlijk onderhoud, NPO, p. 4). Dat verzoeker bij deze vraag zelf spontaan verwijst naar een verblijf in Luanda als student – waarmee hij zijn eigen argumentatie dat hij dacht dat de vraag enkel betrekking had op “*wonen*” onderuit haalt – maar geen gewag maakt van een verblijf in Maquela de Zombo gedurende ongeveer zeven maanden – terwijl dit verblijf in rechtstreeks verband staat met zijn vluchtrelaas – is niet ernstig. Er kan hierbij niet worden vastgesteld dat de vraagstelling van de *protection officer* ontoereikend was of dat hij verder diende door te vragen.

5.1.4. Wat betreft de omissies in de verklaringen bij de DVZ, stelt verzoeker dat de interviews bij de DVZ kort zijn, dat het snel moest gaan, dat verzoekers toch wel wat onder stress staan en dat zij op dat ogenblik doorgaans nog geen raadsman hebben. De Raad benadrukt hierbij evenwel dat het feit dat het interview bij de DVZ korter en in andere omstandigheden verloopt dan dat op het CGVS, niets af doet aan de verwachting dat een verzoeker om internationale bescherming, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, bij het invullen van de vragenlijst bij de DVZ de voornaamste elementen ter ondersteuning van zijn beschermingsverzoek aanbrengt. Hij dient dit zo volledig, correct en nauwkeurig mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielpcedure. Afgezien van het feit dat de vragenlijst niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, kon evenwel redelijkerwijze van verzoeker worden verwacht dat hij voldoende nauwkeurige en consistente verklaringen aflegt over de omstandigheden en redenen van de voorgehouden vervolgingsproblemen. Het algemene en ongefundeerde betoog dat hem werd gezegd dat hij het kort diende te houden, doet op geen enkele wijze afbreuk aan de concrete vaststelling *in casu* dat verzoeker aan het begin van zijn persoonlijk onderhoud op het CGVS heeft bevestigd dat hij geen opmerkingen had bij het gehoor bij de DVZ, dat hij hier alle elementen heeft kunnen aanhalen die aanleiding hebben gegeven tot zijn vertrek uit Angola, zij het ongedetailleerd (zie NPO, p. 3). Ook uit het verslag van het gehoor bij de DVZ blijkt dat verzoeker middels het plaatsen van zijn handtekening bevestigd heeft dat zijn verklaringen, zoals zij in dit verslag werden genoteerd en aan hem voorgelezen, juist zijn en met de werkelijkheid overeenstemmen (zie AD, “vragenlijst CGVS”, p. 3). Verzoeker kan zich dan ook niet op de omstandigheden van het gehoor bij de DVZ beroepen om uit te klaren waarom hij niet heeft vermeld dat mensen die zich voordeden als leden van UNITA hem kwamen zoeken in Maquela de Zombo en dat hij bij zijn arrestatie werd beschuldigd lid te zijn van “een vereniging van misdaders”. Dit betreffen geen loutere details in zijn vluchtrelaas. Het louter aangeven dat dit geen tegenstrijdigheid is, volstaat niet om de vastgestelde omissies te verschonen. Dat verzoeker er niet in slaagt om consequent doorheen zijn procedure om internationale bescherming melding te maken van deze elementen, plaatst de geloofwaardigheid van zijn vluchtrelaas nog verder op losse schroeven.

5.1.5. Waar verzoeker ingaat op de motieven aangaande zijn beperkt politiek activisme, stelt verzoeker dat het evident is dat de door de organisatie ingezette mensen als *crowd control* minstens aanhanger moeten zijn van de organisatie. Verzoeker gaat hierbij evenwel voorbij aan de pertinente vaststelling van de commissaris-generaal, dat zelfs indien verzoeker aanhanger zou zijn van UNITA, zijn verklaringen getuigen van een dermate beperkte rol dat het niet aannemelijk is dat hij hierdoor in het vizier van de autoriteiten zou lopen. Zoals de commissaris-generaal terecht stelde, was verzoeker tijdens de eerste deelname aan een betoging louter deelnemer en tijdens de tweede betoging, slechts iemand die aan *crowd control* deed, achteraan in de manifestatie, zelfs zonder een UNITA T-shirt. Verzoeker had geen enkele (voorbereidende) rol bij de effectieve organisatie (zie NPO, p. 17). Verzoeker slaagt er niet in aannemelijk te maken waarom hij, gelet op zijn uiterst beperkte rol, in het vizier kwam van de Angolese autoriteiten.

5.1.6. Verzoeker tracht zijn vage en oppervlakkige verklaringen omtrent zijn concrete problemen met de Angolese autoriteiten te bagatelliseren, waarbij hij stelt dat het in sommige landen een raadsel is waarom de politie mensen aanhoudt en opsluit. Wanneer verzoeker evenwel verklaart negen maanden, dan wel elf maanden – afhankelijk van zijn verklaringen bij de DVZ of het CGVS – te zijn opgesloten in de gevangenis, kan worden verwacht dat hij meer doorleefde en concrete verklaringen kan afleggen over de reden waarom hij zolang gevangen werd gehouden, *quod non in casu*. Ook omtrent het gebrek aan interesse in zijn eigen situatie en deze van zijn partijgenoten, tracht verzoeker andermaal het belang hiervan te minimaliseren. Hij stelt dat iedereen trauma anders beleeft en dat sommigen het verleden achter zich laten, zonder dat daar iets mis mee is. Wanneer iemand beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, kan evenwel worden verwacht dat deze persoon minstens pogingen onderneemt om de actuele stand van zaken van zijn vervolgingsvrees op te volgen, evenals dat hij pogingen onderneemt om documenten – waarvan hij verklaart dat deze bestaan, zoals zijn lidkaart van UNITA en het document dat hij bij zijn vrijlating diende te tekenen – te bekomen, teneinde zijn verzoek om internationale bescherming te onderbouwen.

5.1.7. De Raad stelt vast dat verzoeker zich voor het overige beperkt tot het poneren van een vrees voor vervolging, het herhalen van een aantal eerder afgelegde verklaringen, het uiten van blote beweringen en het tegenspreken van de bevindingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waarmee hij echter deze bevindingen niet weerlegt of ontkracht en een beweerd vrees voor vervolging niet aannemelijk maakt.

5.1.6. Het geheel aan documenten en verklaringen in acht genomen en bezien in hun onderlinge samenhang, alsook verzoekers individuele omstandigheden in acht genomen, acht de Raad voorgaande bevindingen ruim voldoende om te besluiten dat voor verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging bij terugkeer naar Angola kan blijken. De Raad acht het motief in de bestreden beslissing aangaande de op 20 november 2023 uitgegeven identiteitskaart overtollig, zodat hier niet verder op in dient te worden gegaan. Het voorgaande volstaat om vast te stellen dat aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet niet zijn voldaan en dat bijgevolg het voordeel van de twijfel niet kan worden verleend aan verzoeker. Gelet op deze vaststellingen, is er geen reden om verder te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1981, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

5.2. De beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

5.2.1. Voor zover verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Verzoeker brengt geen elementen aan op grond waarvan kan worden vastgesteld dat zijn vluchtrelaas zou beantwoorden aan de situaties voorzien in artikel 48/4, § 2, a), en b), van de Vreemdelingenwet.

5.2.2. Met betrekking tot artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet ontwaart de Raad noch in het rechtsplegingsdossier, noch in onderhavig verzoekschrift enig element dat de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van voormelde rechtsgrond zou kunnen verantwoorden. Verzoeker brengt zelf geen gegevens in dit verband aan.

5.3. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

5.4. Wat de aangevoerde schending van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet betreft, wijst de Raad er nog op dat deze bepaling slechts toepassing vindt wanneer de reeds ondergane vervolging of ernstige schade door de verzoeker om internationale bescherming afdoende is aangetoond conform de principes vastgelegd in artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet, namelijk aan de hand van bewijsstukken of, bij gebrek hieraan, volgens de cumulatieve voorwaarden ter zake bepaald, wat allerminst het geval is gebleken. Gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van het relaas van verzoekende partij, kan de schending van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet niet dienstig worden aangevoerd.

5.5. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij op het commissariaat-generaal uitvoerig werd gehoord. Tijdens het persoonlijke onderhoud kreeg verzoekende partij de mogelijkheid haar vluchtmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, zij kon nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en zij heeft zich laten bijstaan door haar advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Portugees machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst van verzoekende partij en op alle dienstige stukken. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

5.6. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig februari tweeduizend zesentwintig door:

N. DENIES, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

V. LAUDUS, toegevoegd griffier.

De griffier, De voorzitter,

V. LAUDUS N. DENIES